

Slnko na dlani

Mária Nováková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Mária Nováková</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2015)</u>	<u>010001</u>

O knihe

Chceme veľa? Nie je ťažké veľa chcieť, ale veľa dosiahnuť. My, ľudia, veľmi často nevieme čo chceme. Slnko na dlani? Modré z neba? Alebo niečo úplne jednoduché? Spomínanie na to, čo sme chceli v minulosti a chytáme sa za hlavu. Podobne, ako by sa mladý človek nechápavo pozeral na názory dlhodobo dospelých.

Slnko na dlani je zbierka kontrastov, ktoré napísali dievčenská prsty na zaslzenej klávesnici i veselými písmenami na papier. Nestálosť patrí k mladosti a nová kniha Márie Novákovej je výsledkom nepochopenej lásky, ktorá sa zmenila. Aj keď vlastne nikdy neprišla, stále je iná. Filozofická neznáma, ktorú možno niekto spozná až pri pohľade na kríž s menom dobrého priateľa. A možno lásky, ktorá sa už neozve a bude len mlčky čakať na návštevu.

Obsah

Slnko na dlani.....	1
O knihe.....	2
Obsah.....	3
Namiesto úvodu.....	4
Namaľujme spolu sen.....	5
Slnko na dlani.....	6
Spomínaš si na tie slová?.....	7
Chlieb s maslom a na to yperit.....	8
Odkaz pre seba v zrkadle.....	9
Lepšie sa padá vo dvojici.....	10
Na Valentína som sama.....	11
Ja a pavúk.....	12
Ozvena ticha bez zvonca.....	13
Príbeh.....	14
Viera v zlo.....	15
Modlitba za utrpenie.....	16
Si a som.....	17
Lámeme sny na kolene.....	18
Túžby a sny.....	19

Namiesto úvodu

Láska hory prenáša,
preto sme na rovine,
manžel manželku neznáša,
ktoré z detí je na vine?

Namaľujme spolu sen

Namaľujme spolu sny a túžby,
vysušme tuš dávno vyliaty,
dajme mu čas, nech si blúzni,
vyliali sme ho kedysi ja a ty.

Temné sny prosím na ružovú,
pošlime čiernu do ďaleka,
urobme z nej farbu snovú,
pre každého človeka.

Pridajme aj peknú fialovú,
na zamyslenie z ríše snov,
klasickú alebo celkom novú,
inú na spln a inú na nov.

Žlté kvety na pekných lúkach,
nie je treba žltý sneh,
nech odíde od nás strach,
ty ho odohnať vždy smieš.

Spravme dúhu zo spomienok,
z fantázie a smelých túžob,
pošlime hlúpy svet do plienok,
maľujme výšiny do hĺbok.

Slnko na dlani

Ponúkaš mi Slnko na dlani,
aby ma zohrialo v dlhé noci,
aj ty sám si však schovaný,
netúžiš aj ty po pomoci?

Ale si chlap a chlapi neplačú,
aj keď plač bolí viac nás,
keď sa vyplačeme i koláču,
si ďaleko, alebo to tak hráš.

Vlastne Slnko ani nechcem,
postačí mi tvoja dľaň,
tvoja blízkosť a tvoj vnem,
aspoň jedna, keď ťa mám,

Iné veci vedia zahriať v zime,
aj poslať zimu veľmi ďaleko,
netreba vedieť kde skončíme,
keď sa stretnú dotyky prstiekov.

Nechaj si slnečnú sústavu,
neujdeš zo silného objatia,
ber ma radšej za svoju pravú,
tu iné zákony príťažlivosti platia.

Spomínaš si na tie slová?

Bolí ma srdce keď tu nie si,
spomínaš si na tie slová?
Ruka v ruke cez hory a lesy,
bola som vtedy bez teba chorá.

Horúčka medzi pľúcami,
schladiť si ju iba ty chceš,
nebolo ty a ja, len my,
každý na ulici závidel.

Ale ako utieklo každý večer Slnko,
aj ty si uvidel sukňu celkom inú,
prosila som, ťahala za rukáv prudko,
Prométheus stratil svoju hlinu.

Teplo vystriedala dlhá zima,
od januára do decembra mrzlo,
srdce plné lásky pomaly zhasína,
len minulosť živí naše kúzlo.

Až si raz spomenieš tak sa ozvi,
slová vďaka nie sú na programe,
život mladých nech nie sú len prosby,
má oči po tebe, nie po mne, po mame.

Chlieb s maslom a na to yperit

V ústave drevených ľudí,
čakám na smotanu bez kávy,
srdce, neprevráť sa mi v hrudi,
ešte ticho príde slávik spevavý.

Zaspieva na krásnu nôtu,
silou ústavnej väčšiny,
zatiaľ čo blázni stále klopú,
na dvere školy cez prázdniny.

Možno sa to v živote hodí,
ak zistím, čo znamená žiť,
so smädnou ťavou na jednej lodi,
chlieb s maslom a na to yperit.

Predala som včera kormidlo,
už ani dobre nevoňalo v zime,
rútim sa na púšť, more zmizlo,
všetci na povel s plienkach stojíme.

Zaklopem aj ja, nech prejde čas,
ten voľný vymením za lístok do stáda,
dajte mi sekeru, navštívím aj vás,
rýchlo si niečo želaj, padá nám vláda.

Odkaz pre seba v zrkadle

Bojuješ za krásne pravdy,
aj keď máš v duši opak pekelný,
hlúpa si a nemáš hanby,
priznať sa sama sebe nevieš, ver mi!

Nestvoríš nič v tomto svete,
si pre neho celkom maličká,
zahrabaná v citróne a mäte,
aby ti zima nesfarbila líčka.

Bojíš sa hovoriť a úsmev nepoznáš,
nečudujem sa, však si zabudnutá nula,
zaujímavá nie si, ani jeden vlas,
kde bývaš? Tamto je tvoja škatuľa?

Počmárala si zrkadlo rúžom,
taký by ti nikdy nesedel,
škaredá si, skrytá za vankúšom,
ako keby to dávno každý nevedel.

Schovávaš sa a tak to aj ostane,
Nightwish dookola je len pre kravy,
ani úsmev, nič, to je tvoje vyznanie,
terč smiechu pre krysy a potkany.

Lepšie sa padá vo dvojici

Láska, tá ťa odbremení,
ak vláčiš srdce za sebou,
prinesie len veľké zmeny,
ber ju vynútené či hrou.

Ak neberieš ty tak berie iný,
ocot bude mať kamarátku,
voči sebe sa dopúšťaš viny,
sadneš sama na lavičku vratkú.

Ak sa pod tebou rozpadne,
nemá ťa kto vziať na ruky,
sama skončíš dole na dne,
sú to pravdy, alebo podfuky?

Nevieš čo nájdeš ak nepadneš,
je jedno či padnúť nadol chceš,
prídeš tam v starobe či dnes,
netreba dovolenie, sama smieš.

Ak nechceš padnúť, nevádí,
ale lepšie sa padá vo dvojici,
boľavé koleno niekto pohladí,
láska je v srdci, nie v šperkovnici.

Na Valentína som sama

Na Valentína som sama,
so sebou čakám na zázrak,
nie som krásavica či dáma,
iba jeden ľudský vrak.

Nevhodná do zberu železa,
vraj som z mäsa a kostí,
krajšia je Matka Tereza,
mňa sa nik nezmocní.

Vytrhávam z kalendára dátum,
alebo začiaram na čierno,
spomienky sa na mňa kladú,
v duši mám z toho veterno.

Bola som ľúbená,
mala som všetko,
žiadne odreté kolená,
ani od pekných kvietkov.

Ale to som nebola sama,
bola pri mne moja mamička,
Valentín je pre mňa dráma,
jej fotku nesie moja polička.

Ja a pavúk

Po ruke mi kráča pavúk,
nebojí sa že som veľká,
nepozná ešte moju hlavu,
tmavú a bez svetielka.

Nemám nad ňou žiarovku,
dobré nápady zobrať čas,
na Slovensku aj v New Yorku,
nepobrala som veľa z krás.

Pavúk spoznal moju ruku,
postupuje kde len chce,
dýcham bez veľkého vzruchu,
neviem kam ho odpracem.

Ak by sa to obrátilo,
určite by ma nezabil,
možno by sa zasvietilo,
pred svetom by ma ochránil.

Nebála by som sa sveta,
ani on sa pri mne nemusí,
tak znela veta praveká,
miluj čo sa ti práve nehnuší.

Ozvena ticha bez zvonca

Kľáčim pri malom kríži,
na ňom meno priateľa,
jedného dňa cestu skrížil,
bola to tuším nedeľa.

Tá, v ktorú sa objavil sneh,
videla som cestárov pracovať,
pýtal si sa ma kde je vlek,
na rovine si sa chcel lyžovať.

Potom som sa spýtala ďalej,
vlek na kopčeku bez mena,
kde začína mesto a končí alej,
a ja som bola s tebou stratená.

Odvtedy až do konca,
na ktorý sa nik nepýta,
ozvena ticha bez zvonca,
menovka do kríža vyrytá.

Prešmykol si sa cez moje prsty,
teraz si stále pod nimi,
môj život je znovu pustý,
tvoj je šesť stôp od roviny.

Príbeh

Na konci začiatku,
ukáže sa svetlo,
ale po poriadku,
aby sa to nevlieklo.

Spoznali sa dvaja,
malé párne číslo,
poznali sa od mala,
a potom to prišlo.

Malá letná pusa,
slnko zapadá neskoro,
láska dvere skúša,
otvorí ich každý po svojom?

Tu nekončí príbeh,
ale končí začiatok,
spoznávanie a prvý výbeh,
plný rôznych prekážok.

Vozíky prejdú cez prach,
ale schody zvládnuť nevedia,
pre lásku na miskách váh,
urobili veľa spoloční susedia.

Viera v zlo

Volaj to viera,
aj tvoje všetko,
keď srdce zvierá,
za tvojich predkov.

Veriť v niečo chcem,
ty nemáš odpoveď,
veľmi dobre to viem,
rýchlo seba podveď.

Všetko je spísané,
v veľkej knihe kníh,
myšlienky do dlane,
nevšímaj si otáznik.

Bez nich som slepá,
ty taktiež nevidíš,
teším sa z každého leta,
vravíš že ti závidím.

Spíšeš veľkú petíciu,
že ľudia musia byť ako ty,
mňa označíš za maláriu,
kto z nás je vetrom odviaty?

Modlitba za utrpenie

Ukrytá medzi riadkami,
ktoré sa zlatom ligocú,
slobodu potichu mámi,
ako trávu pre ovcu.

Naveky bude stratená,
kto by ju hľadal významy,
tam je bez čísla a mena,
zakliata krásnymi slovami.

Nikto ju nikdy nevytiahne,
rebrík sa k nej neskloní,
môže mať myšlienky chladné,
alebo horiace ako záclony.

Prežehná sa pred spánkom,
modlitba za utrpenie,
v srdci sa rozpráva s mankom,
iba to ju niekam ženie.

Raz sa znovu otvorí príbeh,
z myšlienky bude celý svet,
pre ňu sloboda a výbeh,
za láskou útek i let.

Si a som

Si ako smrť ktorá prichádza pomaly,
za každým rohom máš svoje hniezdo,
pre nás nie, lebo hviezdy nám nepriali,
iné srdce je naplňané piesňou.

Prichádzaš a nikto nevie kedy doraziš,
potichu šeptáš, že poznáš moje sny,
tie čo mám na strašidelné pretavíš,
z prechádzky boj v ktorom sme obaja zlí.

Chcela som zaklopať na tvoju úprimnosť,
nenašla som ju, tento život má dovolenku,
mám ťa rada, ale ty mi zopakuješ dost!
ako socha čakajúca na svoju volenku.

Zabúdam aký si a neviem aká som,
niekedy ani ja neprichádzam rýchlo,
nespoznám ťa očami ako kompasom,
odsál si mi vôľu žiť, ani ma nemyklo.

Našla som zoznam a dvesto mien,
dostala som sa do poslednej trojky,
najsťôr lásky a potom už len hlien,
odsaté do nitky, do poslednej bodky.

Lámeme sny na kolene

Máme storočie celkom iné,
lámeme sny na kolene,
ani sami seba nespasíme,
za úspechom sa každý ženie.

Predbiehame svoje tiene,
aj na pravé poludnie,
kto sme a čo vlastne chceme,
to každý z nás zabudne.

Ak už vypršali naše sny,
darmo kúpime dáždnyky v akcií,
nemáme ich a sme nervózni,
aj bez nich sme sa zbláznili.

Môžeme sláviť miléniá,
pridávať roky a storočia,
utiekla by aj lesná víla,
máme potu celé obočia.

Buďme radi že tu ešte sme,
znovu budeme nepodstatní,
veľké svetlo, nech nie sme v tme,
nesvieti na nás, ale to nevadí.

Túžby a sny

Nakvapkaj mi prosím lásku,
na nás treba ísť pomaly,
vykašli sa si lásku z obrázku,
nie vždy sa všetko podarí.

Krok za krokom, pomaličky,
neboj sa zdvihnúť nohu z plynu,
každý deň iba pol lyžičky,
inak odplašíš každú blondínu.

Nemám ani blond'ové vlasy,
ani chuť dobyť celý svet,
mám ťa rada, myslím, asi,
netreba od teba Chevrolet.

Niekedy postačia korčule,
ani rovný asfalt netreba,
všetko sa dá aj na žule,
možno padnem na teba.

Priviň si ma k sebe milo,
nerozpuč ma v prvé dni,
nebudem ti púšťať žilou,
len mi dopraj túžby a sny.